

✘ Άμεσος στόχος του αγώνα, πολιτικό κριτήριο για την Αριστερά

Του **Αντώνη Δραγανίγου**

Οι κανονισμοί της ΕΕ επιβάλλουν αυτόματα μνημόνια 16 δις. ευρώ κάθε χρόνο

Η τοποθέτηση για την Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελεί κεντρικό διακύβευμα της μάχης των ευρωεκλογών. Για τις καθεστωτικές δυνάμεις ο «ευρωπαϊκός δρόμος» αποτελεί τα «άγια των αγίων» («Ιερά και όσια» χαρακτήρισε το ευρώ ο ανεκδιήγητος Στουρνάρας). Η διαχειριστική και ρεφορμιστική Αριστερά δεν δίνει απαντήσεις. Ο ΣΥΡΙΖΑ υπόσχεται ότι «θα καταργήσει το μνημόνιο εντός της ευρωζώνης», ενώ το ΚΚΕ ξιφουλκεί βασικά ενάντια στις «αυταπάτες» που σπέρνουν όσοι προτείνουν «έξοδο από την ΕΕ πριν την ανατροπή του καπιταλισμού!». Με αυτά και με αυτά οι δυνάμεις αυτές αρνούνται τον άμεσο επιτακτικό χαρακτήρα του αγώνα για ρήξη / αποδέσμευση από την ΕΕ.

Το πρόβλημα όμως είναι ότι κανένα φιλολαϊκό μέτρο, καμία πολιτική σε όφελος των εργαζόμενων δεν μπορεί να εφαρμοστεί χωρίς να παραβιαστούν και να καταργηθούν οι συνθήκες και οι κανονισμοί της ευρωζώνης και της ΕΕ, χωρίς δηλαδή ρήξη και αποδέσμευση από αυτήν.

Ήδη στο «Σύμφωνο για την Σταθερότητα, την Ανάπτυξη και την Οικονομική Διακυβέρνηση», επιβάλλονται οι «ισοσκελισμένοι ή πλεονασματικοί προϋπολογισμοί» (άρθρο 3), και «διαρθρωτικό έλλειμμα 0,5% του ΑΕΠ», όταν ένας αρχιερέας της δημοσιονομικής ορθοδοξίας, ο Ρομάνο Πρόντι έλεγε ότι το 3% του Μάαστριχτ αποδείχτηκε «τρελοκομείο». Επιβάλλεται η απόλυτη προτεραιότητα των συμφερόντων των δανειστών τοκογλύφων καθώς ορίζει (άρθρο 4) ότι «όταν ο λόγος του χρέους της γενικής κυβέρνησης ..προς το ακαθάριστο εγχώριο προϊόν υπερβαίνει το 60% ...το εν λόγω συμβαλλόμενο μέρος τον μειώνει, κατά ένα εικοστό ετησίως κατά μέσο όρο...»

Αυτό για την Ελλάδα με 320 δισεκατομμύρια ευρώ χρέος σημαίνει μνημόνια 16 δις. ευρώ τον χρόνο!

Η ΕΕ επιβάλλει αυτήν την πολιτική μέσα από ένα πλαίσιο κανονισμών που ψηφίστηκαν τα τελευταία δύο χρόνια στα πλαίσια της «οικονομικής διακυβέρνησης». Για παράδειγμα με τον κανονισμό 1176/2011 επιβάλλονται «λεπτομερείς κανόνες για τον εντοπισμό μακροοικονομικών ανισορροπιών, και για την πρόληψη και διόρθωση των υπερβολικών μακροοικονομικών ανισορροπιών εντός της Ένωσης» και αυστηρές διαδικασίες ελέγχου και έγκρισης / απόρριψης των προϋπολογισμών από το ιερατείο των Βρυξελλών.

Για τα κράτη της ζώνης του ευρώ που «αντιμετωπίζουν προβλήματα δημοσιονομικής σταθερότητας» και είχαν την «τύχη» να νοιώσουν στο πετσί τους την «ευρωπαϊκή αλληλεγγύη», όπως η Ελλάδα, προβλέπεται μόνιμο καθεστώς μνημονίων και τρόικα. Ο κανονισμός 472 / 2012 ορίζει (στο άρθρο 3) ότι: «η Επιτροπή, σε συνεννόηση με την ΕΚΤ και, όταν είναι σκόπιμο, το ΔΝΤ, πραγματοποιεί τακτικές αποστολές επιθεώρησης στο κράτος μέλος που υπόκειται σε ενισχυμένη εποπτεία,... έως ότου εξοφληθεί «τουλάχιστον το 75 % της χρηματοδοτικής συνδρομής που έχει ληφθεί..»!

Μάλιστα η απαρέγκλιτη εφαρμογή αυτών των δύο τελευταίων κανονισμών αποτελούν προϋπόθεση για την εκταμίευση των κονδυλίων του ΕΣΠΑ. Στον σχετικό κανονισμό (άρθρο 23, παρ 6) προβλέπεται ότι η Επιτροπή μπορεί να κάνει «συστάσεις» σε ένα κράτος μέλος σχετικά με την τήρηση των παραπάνω κανονισμών και σε διαφορετική περίπτωση «δύναται... να εκδώσει απόφαση, για την αναστολή μέρους ή του συνόλου των πληρωμών στα οικεία προγράμματα ή προτεραιότητες»! Το ΕΣΠΑ λοιπόν αντί για «εργαλείο ανάπτυξης», που βαυκαλίζονται κυβέρνηση και «αξιωματική αντιπολίτευση», είναι εργαλείο επιβολής της αντιδραστικής πολιτικής.

Αν υποθέσουμε ότι μια κυβέρνηση (της αριστεράς ή άλλη) θέλει να υλοποιήσει την ελάχιστη από τις προϋποθέσεις για την αντιμετώπιση της «ανθρωπιστικής καταστροφής», δηλαδή να έχουν ένα αξιοπρεπές επίδομα ανεργίας οι πάνω από 1 εκ άνεργοι, που δεν παίρνουν τίποτα! Αυτό σημαίνει ένα «δημοσιονομικό κόστος» πάνω από 7 δις. ευρώ, όταν το Μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα που κατατέθηκε προβλέπει μείωση των κονδυλίων του Υπουργείου Εργασίας πάνω από 700 εκατ. ευρώ. Με αυτό και μόνο το μέτρο όλο το «πρόγραμμα προσαρμογής» οι συνθήκες και οι κανονισμοί που το στηρίζουν και το επιβάλλουν τινάζονται στον αέρα!

Η παραμονή στην ευρωζώνη και την ΕΕ δεν είναι μόνο μια πορεία δημοσιονομικού Καιάδα, αλλά και μια πορεία επιβολής του ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας, παραγωγικής αποδιάρθρωσης και υπερεκμετάλλευσης των εργαζόμενων και της χώρας. Στην περίπτωση, για παράδειγμα, των ναυπηγείων Σκαρμαγκά η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αποφασίζει και επιβάλλει (στο όνομα «παράνομων ενισχύσεων») την απαγόρευση των μη στρατιωτικών δραστηριοτήτων για 15 χρόνια, την πώληση των μη στρατιωτικών περιουσιακών στοιχείων και την επιστροφή στο Δημόσιο των εκτάσεων που της είχαν παραχωρηθεί στο Ναυπηγείο. Επιβάλλει, δηλαδή, ουσιαστικά το κλείσιμο του. Η ίδια ακριβώς ιστορία επαναλαμβάνεται και με την ΛΑΡΚΟ.

Η απελευθέρωση των αγορών, οι διαδοχικές ΚΑΠ καθώς και οι τελευταίες αποφάσεις (για το γάλα, το λάδι κλπ. που δεν έχουμε δει ακόμα τα αποτελέσματά τους) έχουν μετατρέψει την χώρα από εξαγωγέα αγροτικών προϊόντων, πριν τη ένταξη στην ΕΟΚ, το 1981 σε εισαγωγέα.

Το αγροτικό εμπορικό έλλειμμα φθάνει τα 3,5 - 4 δισεκ. ευρώ το χρόνο (συνολικά έχει ξεπεράσει τα 60 δισεκ. €), ενώ οι αγροτικές επιδοτήσεις που έτσι και αλλιώς είναι πολύ λιγότερες, πάνε κατά 80% στις τσέπες βιομηχάνων και μεγαλοαγροτών!

Τα παραδείγματα είναι άπειρα. Αν η πορεία αυτή δεν αναστραφεί άμεσα, «ο πολυεθνικός μονόδρομος» στον οποίο βαδίζουμε, θα πάρει «αντιπαροχή» την ζωή και την φύση, τις πρώτες ύλες και την δημόσια περιουσία, τα σπίτια και τα χωράφια, τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα δικαιώματά μας, ώστε το «έδαφος» να ξεχερσωθεί για τα καλά για τους επίδοξους «επενδυτές». Καταστροφή δεν είναι η ρήξη με αυτό το ιμπεριαλιστικό τέρας αλλά η παραμονή σε αυτό.

Η ρήξη/αποδέσμευση από την ΕΕ, δεν μπορεί ούτε να παρακαμφθεί, ούτε να παραπεμφθεί στο μέλλον της «λαϊκής» ή άλλης εξουσίας. Αποτελεί το πιο ζωτικό και καθοριστικό σημείο της σημερινής πάλης.

**Δημοσιεύθηκε στο "Πριν" στις 4//5/2013*